

своята комедия „Скжперникът.“ Скжперникът се оплаква, че го обрали. Като го запитали, кой е виновенъ затова, той отговорилъ: „Синовѣтъ ми, слугитѣ ми, ближнитѣ ми — всички сж виновни.“ Защо отговарялъ така? Защото се съмнявалъ въ всички. Въ сжщностъ, само единъ човѣкъ може да е виновенъ за този обиръ. Да се съмнява човѣкъ въ всички, даже и въ най-близкитѣ си, това говори за неговото вътрешно психологическо състояние. Въ такова състояние е изпадналъ скжперникътъ, благодарение на съмнението.

И тъй, когато говоря за окултизма, азъ имамъ предъ видъ ученика и това, което той трѣбва да изучава. Главната му задача е да изучава, да наблюдава своя вътрешенъ животъ, да познае себе си. Като се наблюдава, ученикътъ ще види, по колко пжти на день се промѣня. Като се мѣни, едновременно съ това и животътъ приема за него различни цвѣтове: понѣкога животътъ му се струва бѣлъ, свѣтълъ, а понѣкога — черенъ, тъменъ; понѣкога животътъ му се вижда розовъ, и пжтътъ му цѣлъ посипанъ съ рози, а понѣкога — покритъ съ тръне. Понѣкога очитѣ му изглеждатъ свѣтли, ясни, а понѣкога сж мжтни, примрежени. Понѣкога кожата му е мека, гладка, а понѣкога — суха, твърда. Така и космитѣ на главата му понѣкога сж меки, гладки като коприна, а понѣкога сж корави, дебели. Всѣко изкривяване, всѣко влошаване, било въ външнитѣ или вътрешнитѣ удове на ученика, се дължатъ на известни дефекти въ неговитѣ мисли и чувства. Истинскиятъ ученикъ не трѣбва да допуска нищо отрицателно въ себе си. Дойде ли въ ума или въ сърцето му нѣщо нечисто, той трѣбва да го изхвърли навънъ. Дойде ли нѣкаква болестъ въ организъма му, като ревматизъмъ, напримѣръ, той трѣбва да я изпжди навънъ. Ревматизмътъ се дължи на натрупване на чужди вещества въ организъма на човѣка. Изобщо, болеститѣ сж резултатъ на нѣкаква аномалия, която се е породила въ свѣта на ума, или въ свѣта на сърцето въ човѣка. И като резултатъ на това, нѣкои клетки въ човѣшкия организъмъ се силно индивидуализиратъ и започватъ да живѣятъ самостоятелно отъ другитѣ. Въ нѣкои случаи пжкъ едни отъ клеткитѣ въ организъма се подмладяватъ, а други остаряватъ. Тия, които сж се подмладили, за да могатъ да се хранятъ, да растатъ и да се развиватъ, задържатъ храната за себе си и не оставятъ за другитѣ, вследствие на което органитѣ, въ които сж тѣзи стари клетки, заболяватъ. Младитѣ клетки започватъ да си